

MICHAEL CONNELLY

ΙΕΡΗ ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΝΥΧΤΑ

μετάφραση
Χριστιάννα Σακελλαροπούλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

*Στην ντετέκτιβ Mitzi Roberts,
πηγή έμπνευσης για τη Ρενέ*

ΜΠΑΛΑΡΝΤ

ΟΙ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΕΣ ΕΙΧΑΝ ΑΦΗΣΕΙ την εξώπορτα ορθάνοιχτη. Σίγουρα θεωρούσαν ότι της έκαναν χάρη αερίζοντας τον χώρο, αλλά αυτό αποτελούσε κατάφωρη παραβίαση του κανονισμού για το σφράγισμα του τόπου εγκλήματος. Ζώφια μπαινόβγαιναν ελεύθερα. Πιθανά ευρήματα DNA από κύτταρα δέρματος και ιδρώτα μετατοπίζονταν από το αεράκι που διαπερνούσε το σπίτι. Οι μυρωδιές είναι σωματιδιακές. Ο εξαερισμός ενός τόπου εγκλήματος ισοδυναμεί με απώλεια μέρους των πειστηρίων.

Αλλά οι αστυφύλακες δεν τα ήξεραν όλα αυτά. Η αναφορά που έλαβε η Μπάλαρντ από τον υπαστυνόμο που εκτελούσε χρέη αξιωματικού υπηρεσίας ήταν ότι το πτώμα ήταν δύο ή τριών ημερών, μέσα σε ένα κλειστό σπίτι, με σβηστό ερ κοντίσιον. Όπως το έθεσε, «έζεχνε χειρότερα κι από τσουβάλι με ασβούς».

Υπήρχαν δύο περιπολικά παρκαρισμένα σύρριζα στο πεζοδρόμιο μπροστά στην Μπάλαρντ. Τρεις ένστολοι στέκονταν ανάμεσά τους και την περίμεναν. Η αλήθεια είναι ότι δεν είχε την αξίωση μείνουν μέσα, μαζί με το πτώμα.

Ψηλά από πάνω τους, ένα ελικόπτερο διέγραφε κύκλους γύρω στα εκατό μέτρα ύψος, κρατώντας τον προβολέα του καρφωμένο στον δρόμο. Έμοιαζε με φωτεινό λουρί που υποχρέωνε το αεροσκάφος να διαγράφει κύκλους αντί να πετάξει μακριά.

Η Μπάλαρντ έσβησε τη μηχανή, αλλά έμεινε για λίγο μέσα στο υπηρεσιακό, χωρίς διακριτικά, αμάξι της. Είχε πάρει μπροστά στο διάκενο μεταξύ δύο σπιτιών και μπορούσε να δει τα φώτα της πόλης να απλώνονται σαν πελώριο χαλί μπροστά της. Δεν ήταν πολλοί αυτοί που ήξεραν ότι η Χόλιγουντ Μπούλεβαρντ έφτανε ψηλά πάνω στα βουνά, στενή και ελικοειδής και πυκνοχτισμένη με μονοκατοικίες, πολύ μακριά με όλες τις έννοιες από την γκλαμουριά και τη γλίτσα της τουριστικής Μέκκας της Χόλιγουντ Μπούλεβαρντ, όπου οι επισκέπτες πόζαραν με σουπερ ήρωες και τα αστέρια της Λεωφόρου της Δόξας. Εδώ πάνω μύριζε χρήμα και δύναμη, και η Μπάλαρντ ήξερε ότι ένας φόνος στους λόφους προσέλκυε πάντα το βαρύ πυροβολικό του τμήματος. Εκείνη έκανε απλώς μπέμπι σίτινγκ. Δεν θα της άφηναν για πολύ αυτή την υπόθεση. Θα τη μετέφεραν στο τμήμα ανθρωποκτονιών του Δυτικού Χόλιγουντ ή ίσως στη Διεύθυνση Δίωξης Εγκλημάτων κατά Ζωής και Ιδιοκτησίας κάτω στο κέντρο, ανάλογα με το ποιος ήταν ο νεκρός και το κοινωνικό του στάτους.

Εξεκόλλησε το βλέμμα από τη θέα κι άναψε το φωτάκι της καμπίνας για να τσεκάρει το σημειωματάριό της. Είχε έρθει κατευθείαν από την πρώτη κλήση της βάρδιας, μια συνηθισμένη διάρρηξη έξω από τη Μέλροουζ, και είχε ήδη έτοιμες τις σημειώσεις για την αναφορά που θα συνέτασσε

μόλις έφτανε στην περιφέρεια του Χόλιγουντ. Άνοιξε σε μια καθαρή σελίδα και σημείωσε την ώρα –01:47 π.μ.– και τη διεύθυνση. Πρόσθεσε ένα σχόλιο για τις αίθριες καιρικές συνθήκες κι έπειτα έσβησε την πλαφονιέρα και κατέβηκε, αφήνοντας αναμμένους τους μπλε φάρους. Πήγε στο πίσω μέρος του αμαξιού κι άνοιξε το πορτμπαγκάζ για να πάρει τον εξοπλισμό έρευνας ενός τόπου εγκλήματος.

Ήταν ξημερώματα Δευτέρας, η πρώτη βάρδια μιας εβδομάδας που θα την έτρεχε σόλο και ήξερε ότι έπρεπε να κρατήσει τα ρούχα της δουλειάς –το κοστούμι που προτιμούσε– σε αξιοπρεπή κατάσταση για τουλάχιστον άλλη μία βάρδια, αν όχι δύο. Αυτό σήμαινε ότι δεν μπορούσε να παίξει με τη δυσωδία της αποσύνθεσης. Μπροστά στο ανοιχτό πορτμπαγκάζ, έβγαλε το σακάκι της, το δίπλωσε προσεκτικά και το τοποθέτησε σε ένα από τα άδεια χαρτοκιβώτια πειστηρίων. Έβγαλε από μια πλαστική σακούλα την ολόσωμη φόρμα για την εξέταση σκηνής εγκλήματος και τη φόρεσε πάνω από τις μπότες, το παντελόνι και την μπλούζα της. Έκλεισε το φερμουάρ ως το πιγούνι και, πατώντας τη μια μπότα μετά την άλλη στον προφυλακτήρα, έκλεισε σφιχτά το βέλκρο στα ρεβέρ, γύρω από τους αστράγαλους της. Αφού έκανε το ίδιο και στους καρπούς της, τα ρούχα της ήταν σφραγισμένα ερμητικά μέσα στη στολή.

Έπειτα πήρε από το κουτί γάντια μιας χρήσης και τη μάσκα που χρησιμοποιούσε σε αυτοψίες παλιότερα, όταν δούλευε στη Δίωξη Εγκλημάτων Κατά Ζωής και Ιδιοκτησίας, έκλεισε το πορτμπαγκάζ και πλησίασε τους τρεις ένστολους. Αναγνώρισε τον αρχιφύλακα Σταν Ντβόρεκ, υπεύθυνο της περιοχής, και δύο αστυφύλακες των οποίων η μακροβιότητα

στη νυχτερινή βάρδια τους εξασφάλισε τη συνήθως ήσυχη, ξεκούραστη περιοχή του Χόλιγουντ Χιλς.

Ο Ντβόρεκ είχε αρχές φαλάκρας, μπάκα και την ξεχειλωμένη περιφέρεια που είναι απόρροια πολλών ετών στο τιμόνι του περιπολικού. Τώρα στηριζόταν στο φτερό του περιπολικού, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος του. Τον είχαν βαφτίσει Μνημείο. Οποιοσδήποτε προτιμούσε να δουλεύει στη νυχτερινή βάρδια, και την άντεχε για αρκετά χρόνια, κατέληγε αναπόφευκτα με κάποιο παρατσούκλι. Ο Ντβόρεκ ήταν ο σημερινός κάτοχος του ρεκόρ, έχοντας γιορτάσει μόλις τον περασμένο μήνα τη δέκατη χρονιά του στην τελευταία παράσταση. Οι αστυφύλακες που ήταν μαζί του, ονόματι Άντονι Ανζελόουν και Ντουάιτ Ντουςέτ, ήταν ο Κάσπαρ και ο Διπλός αντίστοιχα. Η Μπάλαρντ, με μόλις τρία χρόνια στη νυχτερινή βάρδια, δεν είχε αποκτήσει ακόμα παρατσούκλι. Τουλάχιστον δεν είχε φτάσει κάποιο στ' αφτιά της.

«Γεια σας, παιδιάδες», χαιρέτησε η Μπάλαρντ.

«Καλώς τη Σάλι Ράιντ»,* έκανε ο Ντβόρεκ. «Πότε είναι η εκτόξευση;»

Η Μπάλαρντ άνοιξε τα μπράτσα της για να τη δουν καλύτερα. Ήξερε ότι η ολόσωμη φόρμα ήταν φαρδιά και θύμιζε διαστημική στολή. Σκέφτηκε ότι ίσως είχε μόλις αποκτήσει παρατσούκλι. «Ποτέ, θα 'λεγα», απάντησε. «Λοιπόν, ποιος μαπαμπούλας σας κυνήγησε έξω από το σπίτι;»

«Είναι φρίκη εκεί μέσα», είπε ο Ανζελόουν.

«Σιγοψήνεται ώρες», πρόσθεσε ο Ντουςέτ.

Το Μνημείο σήκωσε το βάρος του από το αμάξι του και σοβάρεψε. «Λευκή γυναίκα, πατημένα πενήντα, μάλλον

* Η πρώτη Αμερικανίδα που ταξίδεψε στο διάστημα, το 1983 (ΣΤΜ).

επίθεση με αμβλύ όργανο και κακώσεις στο πρόσωπο. Κάποιος της έδωσε και κατάλαβε. Το σπίτι ανάκατο. Μπορεί να έχουμε παράνομη είσοδο».

«Σεξουαλική επίθεση;» ρώτησε η Μπάλαρντ.

«Η νυχτικά της είναι τραβηγμένη πάνω. Είναι εκτεθειμένη».

«Μάλιστα. Πάω μέσα. Ποιο γενναίο αγόρι από σας θα με συνοδεύσει;»

Δεν προσφέρθηκε αμέσως κάποιος εθελοντής.

«Διπλές, έχεις το μεγαλύτερο νούμερο», είπε ο Ντβόρεκ.

«Σκατά», μουρμούρισε ο Ντουσέτ. Ήταν ο νεότερος από τους τρεις αστυνομικούς, οπότε είχε τον μεγαλύτερο σειριακό αριθμό στο σήμα του. Ανασήκωσε μια μπλε μπαντάνα που είχε στον λαιμό του καλύπτοντας το στόμα και τη μύτη του.

«Σαν μέλος των Κριπ είσαι», παρατήρησε ο Ανζελόουν.

«Γιατί, επειδή είμαι μαύρος;»

«Επειδή φοράς τη γαμημένη μπλε μπαντάνα», αποκρίθηκε ο Ανζελόουν. «Αν ήταν κόκκινη, θα 'λεγα ότι μοιάζεις με συμμοριτή των Μπλαντ».

«Αντε, δείξ' της», πήρε τον λόγο ο Ντβόρεκ. «Σοβαρά τώρα, δεν θέλω να βγάλουμε εδώ όλη τη νύχτα».

Ο Ντουσέτ διέκοψε τη λογομαχία και κίνησε προς την ανοιχτή πόρτα του σπιτιού.

Η Μπάλαρντ τον ακολούθησε. «Πώς άργησε τόσο να βρεθεί, αλήθεια;»

«Η ανιψιά του θύματος, κάτοικος Νέας Υόρκης, τηλεφώνησε στον γείτονα στο διπλανό σπίτι», απάντησε ο Ντουσέτ. «Ο γείτονας έχει κλειδί και η ανιψιά τού ζήτησε να ρίξει μια ματιά, γιατί πάνε μέρες που η κυρία δεν απαντούσε ούτε στα

μέσα κοινωνικής δικτύωσης ούτε στο κινητό της. Ο γείτονας άνοιξε την πόρτα, τον πήρε η μπόχα και τηλεφώνησε στην Άμεση Δράση».

«Στη μία η ώρα τη νύχτα;»

«Όχι, πολύ νωρίτερα. Ολόκληρη η απογευματινή βάρδια ήταν μπλεγμένη χθες σ' ένα μπάχαλο μ' έναν ύποπτο 4-5-9 και σε μια περίμετρο γύρω από το πάρκο Λα Μπρέα μέχρι το τέλος της βάρδιας. Δεν ανέβηκε κανείς ως εδώ, οπότε πάσα-ραν την κλήση σ' εμάς στην ενημερωτική συγκέντρωση της βάρδιας. Ήρθαμε στο πρώτο κενό που βρήκαμε».

Η Μπάλαρντ κατένευσε. Η περίμετρος γύρω από έναν ύποπτο ληστείας δεν της γέμιζε το μάτι. Θεωρούσε πιο πιθανό να έκαναν πάσα την υπόθεση στην επόμενη βάρδια, γιατί κανείς δεν θέλει μια πιθανή εύρεση πτώματος που «βράζει» για μέρες μέσα σε κλειστό σπίτι.

«Πού είναι ο γείτονας τώρα;» ρώτησε.

«Στο σπίτι του», απάντησε ο Ντουςέτ. «Μάλλον μουλιάζει στο ντους μ' ένα σωληνάριο VaroRub σφηνωμένο σε κάθε ρουθούνι. Δεν θα ξεπεράσει ποτέ αυτό που έζησε».

«Πρέπει να πάρουμε τα αποτυπώματά του για να τον αποκλείσουμε, ακόμα κι αν λέει ότι δεν μπήκε μέσα».

«Ελήφθη. Θα καλέσω την ομάδα του τμήματος δακτυλοσκοπίας εδώ πάνω».

Βάζοντας τα γάντια της από λάτεξ, η Μπάλαρντ ακολούθησε τον Ντουςέτ μέσα στο σπίτι. Η αναπνευστική μάσκα ήταν σχεδόν άχρηστη. Η σαπίλα του θανάτου την έπνιξε, παρόλο που ανέπνεε από το στόμα.

Ο Ντουςέτ ήταν ψηλός, με τετράγωνους ώμους. Η Μπάλαρντ δεν έβλεπε τίποτα μπροστά της μέχρι που προχώρησε

βαθιά μέσα στο σπίτι και τον παρέκαμψε. Το σπίτι ήταν χτισμένο με προβόλους πάνω από την πλαγιά, μετατρέποντας τη θέα από τη μεγάλη μπαλκονόπορτα σε έναν φανταστικό πίνακα από σπινθηροβόλα φώτα. Ακόμα και μέσα στη νύχτα, η πόλη φαινόταν ζωντανή, παλλόταν από μεγαλεπήβολες πιθανότητες.

«Ήταν σκοτεινά όταν μπήκατε;» ρώτησε η Μπάλαρντ.

«Δεν δούλευε τίποτα όταν ήρθαμε», απάντησε ο Ντουσέτ.

Η Μπάλαρντ σημείωσε την απάντηση. Το γεγονός ότι δεν υπήρχε τίποτα αναμμένο μπορεί να σήμαινε ότι η εισβολή σημειώθηκε στη διάρκεια της ημέρας ή πολύ αργά τη νύχτα, αφού η ιδιοκτήτρια είχε πέσει για ύπνο. Ήξερε ότι οι περισσότερες εισβολές σε οικίες γίνονταν με το φως του ήλιου.

Ο Ντουσέτ, που φορούσε επίσης γάντια, πάτησε έναν διακόπτη στον τοίχο δίπλα στην πόρτα και άναψε μια σειρά από σποτάκια οροφής. Το εσωτερικό είχε ενιαία διαρρυθμισμό, αξιοποιώντας την πανοραμική θέα από κάθε σημείο του σαλονιού, της τραπεζαρίας και της κουζίνας. Την εντυπωσιακή θέα ανταγωνίζονταν τρεις πελώριοι πίνακες στον πίσω τοίχο, τμήματα μιας σειράς που απεικόνιζε κόκκινα γυναικεία χείλη.

Η Μπάλαρντ πρόσεξε σπασμένα γυαλιά στο πάτωμα κοντά στη νησίδα της κουζίνας, αλλά δεν είδε πουθενά σπασμένα παράθυρα. «Καμία ένδειξη παραβίασης;» ρώτησε.

«Δεν προσέξαμε καμία», της απάντησε. «Έχει παντού σπασμένα γυαλιά, αλλά όχι σπασμένα παράθυρα ούτε κάποιο εμφανές σημείο εισόδου».

«Μάλιστα».

«Το πτώμα είναι εδώ κάτω». Προχώρησε σε έναν διάδρομο που ξεκινούσε από το σαλόνι κι έβαλε το χέρι του πάνω

από την μπαντάνα στο στόμα και τη μύτη του σαν δεύτερη γραμμή άμυνας κόντρα στη δυσωδία που δυνάμωνε.

Η Μπάλαρντ ακολούθησε. Το σπίτι ήταν μια μοντέρνα μονώροφη κατοικία. Υπολόγισε ότι χτίστηκε κάποια στιγμή στη δεκαετία του '50, όταν ένα επίπεδο κρινόταν αρκετό. Σήμερα πλέον οτιδήποτε χτισμένο στις πλαγιές ήταν πολυεπίπεδο κι εξαντλούσε τα όρια του συντελεστή δόμησης.

Προσπέρασαν τις ανοιχτές πόρτες προς ένα υπνοδωμάτιο κι ένα μπάνιο, έπειτα μπήκαν στην κυρίως κρεβατοκάμαρα που ήταν άνω κάτω, με ένα πορτατίφ πεσμένο στο πάτωμα, το αμπαζούρ του στραβωμένο και τη λάμπα σπασμένη. Στο κρεβάτι ήταν σκορπισμένα ρούχα κι ένα κολονάτο ποτήρι που περιείχε κάτι που έμοιαζε με κόκκινο κρασί ήταν σπασμένο στα δύο, με το περιεχόμενό του χυμένο σε μια κηλίδα και πιτσιλιές πάνω στην άσπρη μοκέτα.

«Εδώ είμαστε», είπε ο Ντουσέτ δείχνοντας προς την ανοιχτή πόρτα του μπάνιου, πριν κάνει στην άκρη για να την αφήσει να περάσει.

Η Μπάλαρντ στάθηκε στο κατώφλι, αλλά δεν μπήκε στο μπάνιο. Το θύμα κειτόταν ανάσκελα στο πάτωμα. Ήταν εύσωμη γυναίκα, με τα χέρια και τα πόδια της σε διάσταση. Τα μάτια της ήταν ανοιχτά, το κάτω χέιλος της σκισμένο και το δεξί ζυγωματικό της χαρακωμένο, να αποκαλύπτει έναν γκριζωπό ιστό. Ένα φωτοστέφανο ξεραμένου αίματος από ένα αθέατο τραύμα στο κρανίο περιέβαλλε το κεφάλι της, απλωμένο στα λευκά τετράγωνα πλακάκια.

Μια φανελένια νυχτικά με σταμπωτά κολιμπρί ήταν τραβηγμένη ψηλά πάνω από τους γοφούς της, ζαρωμένη στην κοιλιακή χώρα και γύρω από τα στήθη της. Ήταν ξυπόλυτη

και τα πόδια της απείχαν γύρω στα ενενήντα εκατοστά το ένα από το άλλο. Δεν υπήρχαν ορατές εκδορές ή μώλωπες στα εξωτερικά γεννητικά όργανα.

Η Μπάλαρντ μπορούσε να δει το είδωλό της σε έναν καθρέφτη από το δάπεδο ως το ταβάνι στον απέναντι τοίχο. Κάθισε στις φτέρνες της στην είσοδο κι ακούμπησε τα χέρια στους μηρούς της. Παρατηρούσε το πάτωμα για πατημασιές, αίμα ή άλλα στοιχεία. Δίπλα στο φωτοστέφανο αίματος που είχε στεγνώσει, διακρινόταν μια διακεκομμένη λωρίδα από μικρές κηλίδες αίματος στο δάπεδο, ανάμεσα στο πτώμα και την κρεβατοκάμαρα.

«Διπλές, πήγαινε κλείσε την εξώπορτα», είπε.

«Ευχαρίστως», αποκρίθηκε. «Κάποιος συγκεκριμένος λόγος;»

«Απλώς κάν' το. Και μετά τσέκαρε στην κουζίνα».

«Να τσεκάρω για τι πράγμα;»

«Για ένα μπολ με νερό στο πάτωμα. Πήγαινε».

Ο Ντουςέτ έφυγε και η Μπάλαρντ άκουσε τα βαριά βήματά του να ξεμακραίνουν στον διάδρομο. Σηκώθηκε και μπήκε στο μπάνιο, πατώντας προσεκτικά παράλληλα με τον τοίχο, ώσπου έφτασε κοντά στο πτώμα. Κάθισε ξανά στις φτέρνες της και έσκυψε μπροστά, ακουμπώντας το γαντοφορεμένο χέρι της στα πλακάκια για να κρατήσει την ισορροπία της ενώ προσπαθούσε να διακρίνει το κρανιοεγκεφαλικό τραύμα. Τα σκούρα καστανά μαλλιά της γυναίκας ήταν πολύ πυκνά και σγουρά, για να της επιτρέψουν να το εντοπίσει.

Η Μπάλαρντ κοίταξε ολόγυρα. Την μπανιέρα περιέτρεχε ένα πεπλατυσμένο μαρμάρινο χείλος φορτωμένο με διάφορα βαζάκια με άλατα μπάνιου και κεριά που είχαν καεί τελείως.

Πάνω εκεί, υπήρχε επίσης μια διπλωμένη πετσέτα. Η Μπάλαρντ τη σήκωσε για να μπορέσει να δει μέσα στην μπανιέρα. Ήταν άδεια, αν και με τη λαστιχένια τάπα στη θέση της, από αυτές που κλείνουν αεροστεγώς. Τεντώθηκε, άνοιξε το κρύο νερό για λίγο κι έπειτα έκλεισε τη βρύση. Κατόπιν σηκώθηκε και πήγε να σταθεί στην άκρη της μπανιέρας. Είχε ρίξει αρκετό νερό για να λιμνάσει γύρω από την αποχέτευση. Περίμενε.

«Υπάρχει ένα μπολ με νερό». Ήταν ο Ντουσέτ.

Η Μπάλαρντ γύρισε. «Κλείσατε την εξώπορτα;» ρώτησε.

«Είναι κλειστή».

«Καλώς, ρίξτε μια ματιά τριγύρω. Πιστεύω ότι είναι γάτα. Κάτι μικρόσωμο. Θα πρέπει να καλέσετε τη Φιλοζωική Εταιρεία».

«Ορίστε;»

Η Μπάλαρντ έδειξε τη νεκρή στο πάτωμα. «Κάποιο ζώο το έκανε αυτό. Πεινασμένο ζώο. Αρχίζουν με τον μαλακό ιστό».

«Τι σκατά, πλάκα μου κάνεις τώρα;»

Η Μπάλαρντ έστρεψε ξανά την προσοχή της στο εσωτερικό της μπανιέρας. Το νερό που είχε ρίξει είχε φύγει. Η τάπα δεν εφάρμοζε απόλυτα. «Δεν υπάρχει αιμορραγία στις πληγές στο πρόσωπο», του εξήγησε. «Που σημαίνει ότι είναι μεταθανάτιες. Το τραύμα στο πίσω μέρος του κεφαλιού είναι η αιτία θανάτου».

Ο Ντουσέτ έγνεψε καταφατικά. «Κάποιος ήρθε από πίσω της και της άνοιξε το κεφάλι».

«Όχι», διαφώνησε η Μπάλαρντ. «Ο θάνατος οφείλεται σε ατύχημα».

«Πώς δηλαδή;»

Η Μπάλαρντ του έδειξε τα παρατεταγμένα πράγματα στο χείλος της μπανιέρας. «Κρίνοντας από την αποσύνθεση, θα έλεγα ότι σημειώθηκε πριν από τρία βράδια», είπε. «Σβήνει τα φώτα σ' όλο το σπίτι και ετοιμάζεται να κοιμηθεί. Πιθανότατα εκείνη η λάμπα στο πάτωμα του υπνοδωματίου ήταν η μοναδική που άφησε αναμμένη. Έρχεται εδώ, γεμίζει την μπανιέρα, ανάβει τα κεριά κι ετοιμάζει την πετσέτα της. Το ζεστό νερό αγνίζει τα πλακάκια κι εκείνη γλιστράει, ίσως τη στιγμή που θυμήθηκε ότι άφησε το ποτήρι του κρασιού στο κομοδίνο της. Ή όταν άρχισε να βγάζει τη νυχτικά της για να μπει στην μπανιέρα».

«Και η λάμπα και το χυμένο κρασί;» ρώτησε ο Ντουσέτ.

«Η γάτα».

«Μα καλά, στάθηκες εδώ λίγα λεπτά και τα μάντεψες όλα αυτά;»

Η Μπάλαρντ αγνόησε την ερώτηση. «Ήταν μάλλον υπέρβαρη», είπε. «Ίσως μια απότομη αλλαγή κατεύθυνσης ενώ γδυνόταν –“Οπ, ξέχασα το κρασί μου”– έγινε αιτία να γλιστρήσει και να τσακίσει το κεφάλι της στο χείλος της μπανιέρας. Η ίδια πεθαίνει, τα κεριά καίγονται ως το τέλος, το νερό αδειάζει σιγά σιγά από την τάπα που δεν εφαρμόζει καλά».

Η σιωπή του Ντουσέτ ήταν η μόνη απάντηση στην εξήγησή της.

Η Μπάλαρντ χαμήλωσε το βλέμμα στο ρημαγμένο πρόσωπο της νεκρής. «Γύρω στη δεύτερη μέρα, η γάτα άρχισε να πεινάει», κατέληξε. «Να τρελαίνεται από την πείνα. Μέχρι που τη βρήκε».

«Χριστέ μου», βόγκηξε ο Ντουσέτ.

«Φέρε τον συνεργάτη σου μέσα, Διπλέ. Βρείτε τη γάτα».

«Μα, στάσου ένα λεπτό. Αν ετοιμαζόταν να κάνει μπάνιο, γιατί φορούσε νυχτικά; Φοράς τη νυχτικά σου αφού τελειώσεις το μπάνιο σου, έτσι δεν είναι;»

«Ποιος ξέρει; Ίσως γύρισε στο σπίτι από τη δουλειά ή κάποια έξοδο, ετοιμάστηκε για ύπνο, χουζούρεψε λίγο, χάζεψε στην τηλεόραση, ίσως... και μετά αποφάσισε να μπει για μπάνιο». Η Μπάλαρντ έγενεψε προς τον καθρέφτη. «Επιπλέον, ήταν παχύσαρκη», συνέχισε. «Ίσως δεν της άρεσε να βλέπει τον εαυτό της γυμνό στον καθρέφτη. Έτσι, γυρίζει σπίτι, φοράει το νυχτικό της και μένει ντυμένη ως τη στιγμή που μπαίνει στην μπανιέρα». Η Μπάλαρντ πέρασε δίπλα από τον Ντουςέτ για να βγει στον διάδρομο. «Βρείτε τη γάτα», επανέλαβε.

ΜΕΧΡΙ ΤΙΣ ΤΡΕΙΣ το πρωί, η Μπάλαρντ είχε ξεμπερδέψει με την έρευνα και ήταν πίσω στην περιφέρεια του Χόλιγουντ, δουλεύοντας στον θάλαμο των ντετέκτιβ. Αυτό το ευρύχωρο δωμάτιο με τα διαχωριστικά γραφείων φιλοξενούσε σαράντα οχτώ ντετέκτιβ τις ώρες της ημέρας, ερήμωνε όμως μετά τα μεσάνυχτα, και η Μπάλαρντ είχε πλήρη ελευθερία επιλογής. Διάλεξε ένα γραφείο στο βάθος, μακριά από τη διάχυτη βαβούρα και τη φλυαρία του ασύρματου από το γραφείο του αξιωματικού υπηρεσίας στο τέρμα του μπροστινού διαδρόμου. Στις πέντε και κάτι τα χαράματα καθόταν κρυμμένη πίσω από την οθόνη του υπολογιστή και τα διαχωριστικά του θαλαμίσκου της, όπως ένας στρατιώτης σε χαράκωμα. Μπορούσε να συγκεντρωθεί και να τελειώσει απερίσπαστη τις αναφορές της.

Ολοκλήρωσε πρώτα την αναφορά για τη διάρρηξη οικίας στην οποία κλήθηκε νωρίτερα το βράδυ, και τώρα ήταν έτοιμη να δακτυλογραφήσει την αναφορά θανάτου στην υπόθεση της μπανιέρας. Θα ταξινομούσε τον θάνατο ως απροσδιορίστου αιτίας, εν αναμονή νεκροψίας. Είχε

καλύψει τα νώτα της καλώντας φωτογράφο της Σήμανσης και καταγράφοντας τα πάντα, ακόμα και τη γάτα. Ήξερε ότι η απόδοση του θανάτου σε ατύχημα μπορεί να αμφισβητείτο από το οικογενειακό περιβάλλον της νεκρής, αλλά και από τους ανωτέρους της. Παράλληλα όμως, ήταν αρκετά σίγουρη ότι η αυτοψία δεν θα εντόπιζε ενδείξεις εγκληματικής ενέργειας και ότι ο θάνατος θα αποδιδόταν τελικά σε ατύχημα.

Δούλευε μονάχη. Ο συνεργάτης της, ο Τζον Τζένκινς, ήταν σε άδεια λόγω πένθους. Δεν υπήρχαν αντικαταστάτες για τους ντετέκτιβ της νυχτερινής βάρδιας. Η Μπάλαρντ είχε διανύσει κατά το ήμισυ την πρώτη νύχτα της εβδομάδας – το λιγότερο – που θα εργαζόταν σόλο. Όλα εξαρτιόνταν από το πότε θα γύριζε ο Τζένκινς. Η γυναίκα του είχε ηττηθεί μετά από μακρά κι επώδυνη μάχη με τον καρκίνο. Η απώλειά της τον είχε τσακίσει, και η Μπάλαρντ του είπε να πάρει όσον καιρό χρειαζόταν για να ορθοποδήσει.

Άνοιξε το σημειωματάριό της στη σελίδα που περιείχε όλες τις λεπτομέρειες που είχε κρατήσει για τη δεύτερη έρευνα. Έπειτα άνοιξε ένα κενό αρχείο με αναφορά συμβάντος στην οθόνη της. Πριν αρχίσει, χαμήλωσε το πιγούνι και τράβηξε τον γιακά της μπλούζας ως τη μύτη της. Της φάνηκε ότι έπιανε την ανεπαίσθητη μυρωδιά της αποσύνθεσης και του θανάτου, αλλά δεν μπορούσε να είναι σίγουρη αν είχε ποτίσει τα ρούχα της ή επρόκειτο απλώς για μια οσφρητική ανάμνηση. Όπως κι αν ήταν, σήμαινε ότι το σχέδιό της να ξαναφορέσει το συνολάκι μέσα στην εβδομάδα πήγε άπατο. Θα το πήγαινε γραμμή στο καθαριστήριο.

Όσο ήταν σκυμμένη, άκουσε τον μεταλλικό κρότο

συρταριού αρχειοθήκης που έκλεινε. Κοίταξε πάνω από το διαχωριστικό στην άλλη άκρη του θαλάμου, στον τοίχο που κάλυπταν μια σειρά αρχειοθήκες. Σε κάθε ζεύγος ντετέκτιβ αντιστοιχούσε μια μονάδα με τέσσερα συρτάρια για την αρχειοθέτηση υποθέσεων.

Ο άντρας που είδε τώρα η Μπάλαρντ να ανοίγει ένα άλλο συρτάρι για να ελέγξει το περιεχόμενο δεν ήταν κάποιος ντετέκτιβ που γνώριζε, και τους ήξερε όλους από τις μηνιαίες συναντήσεις της ομάδας που την έφερναν στο τμήμα πρωινές ώρες. Ο άντρας που ψαχούλευε τις αρχειοθήκες φαινομενικά στα κουτουρού είχε γκριζα μαλλιά και μουστάκι. Η Μπάλαρντ κατάλαβε ενστικτωδώς ότι δεν ανήκε εδώ. Σάρωσε με το βλέμμα τον θάλαμο των ντετέκτιβ για να δει αν υπήρχε κανείς άλλος. Δεν είδε πουθενά ψυχή ζώσα.

Στο μεταξύ, ο άντρας άνοιξε κι έκλεισε άλλο ένα συρτάρι. Η Μπάλαρντ εκμεταλλεύτηκε το τρίξιμο για να καλύψει τον όποιο θόρυβο έκανε όπως σηκώθηκε από την καρέκλα της. Διπλώθηκε σχεδόν στα δύο και, με τη σειρά των διαχωριστικών να την καλύπτουν, γλίστρησε στον κεντρικό διάδρομο, γεγονός που θα της επέτρεπε να πλησιάσει τον εισβολέα χωρίς να την πάρει χαμπάρι.

Είχε αφήσει το σακάκι του κοστουμιού της στο χαρτόκουτο που είχε πάντα στο πορτμπαγκάζ του αμαξιού της, κι έτσι είχε πιο άνετη πρόσβαση στο ημιαυτόματο Glock που κρεμόταν σε μια θήκη στον γοφό της. Έφερε το χέρι της στη λαβή του όπλου και σταμάτησε γύρω στα τρία μέτρα από τον άγνωστο.

«Έι, τι κάνεις εκεί;» ρώτησε επιτακτικά.

Ο άντρας πάγωσε. Σήκωσε αργά τα χέρια του από το

ανοιχτό συρτάρι που ψαχούλευε και τα κράτησε έτσι ώστε να είναι εμφανή.

«Έτσι μπράβο», είπε η Μπάλαρντ. «Τι θα 'λεγες τώρα να μου πεις ποιος είσαι και τι σκαρώνεις εδώ;»

«Με λένε Μπος», αποκρίθηκε. «Ήρθα να δω κάποιον».

«Τι, κάποιον που κρύβεται μέσα στις αρχειοθήκες;»

«Όχι, δούλευα εδώ. Γνωρίζω τον “Λεφτά” από παλιά. Μου είπε ότι μπορούσα να περιμένω στην αίθουσα προσωπικού μέχρι να καλέσουν τον τύπο. Κι εγώ το 'ριξα στο ψάξιμο. Λάθος μου».

Η Μπάλαρντ χαλάρωσε λιγάκι και πήρε το χέρι από το όπλο της. Είχε ακουστά το όνομα Μπος, και το γεγονός ότι ο τύπος ήξερε το παρατσούκλι του ελαφρώς παραδόπιστου αξιωματικού υπηρεσίας ήταν άλλος ένας λόγος να χαμηλώσει τις άμυνές της. Αυτό δεν σήμαινε ότι δεν εξακολουθούσε να είναι καχύποπτη. «Δηλαδή κράτησες το κλειδί της παλιάς σου αρχειοθήκης;»

«Όχι», απάντησε ο Μπος. «Ήταν ξεκλειδωτη».

Η Μπάλαρντ μπορούσε να δει ότι το κουμπί της ασφάλειας στο πάνω μέρος της αρχειοθήκης ήταν όντως στη θέση του ξεκλειδωτού. Οι περισσότεροι ντετέκτιβ κρατούσαν τις αρχειοθήκες τους κλειδωμένες. «Έχεις ταυτότητα;» ρώτησε.

«Εννοείται. Αλλά, για να ξέρεις, είμαι αστυνομικός. Έχω μια θήκη με όπλο στον αριστερό μου μηρό και αναπόφευκτα θα το δεις όταν στρίψω το σώμα μου για να βγάλω την ταυτότητά μου. Εντάξει;»

Η Μπάλαρντ ξανάφερε το χέρι κοντά στη λαβή του πιστολιού της. «Ευχαριστώ για την προειδοποίηση. Κοίτα, ας

αφήσουμε την ταυτότητα για την ώρα. Καλύτερα να ασφαλίσουμε πρώτα το όπλο, μετά μπορούμε κάλλιστα...»

«Εδώ είσαι, Χάρι!»

Η Μπάλαρντ κοίταξε δεξιά της και είδε τον υπαστυνόμο Μανρό, τον αξιωματικό υπηρεσίας, να μπαίνει στο γραφείο των ντετέκτιβ. Ήταν λεπτός και περπατούσε ακόμα με τα χέρια κοντά στη ζώνη του σαν αστυφύλακας σε περιπολία, παρόλο που σπανίως έβγαινε πλέον από το κτίριο. Είχε τροποποιήσει τη ζώνη του ώστε να φέρει μονάχα το πιστόλι του, που επιβαλλόταν από τον κανονισμό. Όλος ο υπόλοιπος ανοικονόμητος εξοπλισμός ήταν παρατημένος σ' ένα συρτάρι του γραφείου του. Ο Μανρό δεν ήταν τόσο μεγάλος όσο ο Μπος, αλλά είχε το μουστάκι που φαινόταν να είναι το σήμα κατατεθέν των μπάτσων που βγήκαν από την ακαδημία στις δεκαετίες του εβδομήντα και του ογδόντα.

Είδε την Μπάλαρντ και ερμήνευσε τη γλώσσα του σώματός της. «Μπάλαρντ, τι τρέχει εδώ;»

«Ήρθε εδώ μέσα κι έψαχνε τα αρχεία», αποκρίθηκε. «Δεν ήξερα ποιος ήταν».

«Εντάξει, μην τοιτώνεις», της είπε ο ανώτερός της. «Είναι εντάξει τύπος – παλιά δούλευε στο ανθρωποκτονιών εδώ. Τότε που είχαμε ακόμα». Ο Μανρό έστρεψε την προσοχή του στον Μπος. «Τι στον δαίμονα έκανες εδώ, Χάρι;»

Ο Μπος αρκέστηκε να ανασηκώσει τους ώμους. «Απλώς έλεγχα τα παλιά μου συρτάρια», απάντησε. «Ας πούμε ότι μπούχπισα να περιμένω».

«Τέλος πάντων, ο Ντβόρεκ έχει έρθει και περιμένει στην αίθουσα αναφορών», του είπε ο Μανρό. «Και θέλω να του μιλήσεις άμεσα. Δεν μου αρέσει να τον αποσύρω από την

κυκλοφορία, έστω και για λίγο. Είναι από τους καλύτερους άντρες μου και τον θέλω εκεί έξω το ταχύτερο».

«Ελήφθη». Ο Μπος ακολούθησε τον Μανρό στον μπροστινό διάδρομο που οδηγούσε στο γραφείο του αξιωματικού υπηρεσίας και την αίθουσα σύνταξης αναφορών, όπου περιμένε ο Ντβόρεκ. Ο Μπος έριξε μια ματιά πίσω στην Μπάλαρντ και τη χαιρέτησε με ένα νεύμα.

Η Μπάλαρντ τον παρακολούθησε με το βλέμμα να ξεμακραίνει. Αφού βγήκαν τελείως από το οπτικό της πεδίο, πλησίασε την αρχειοθήκη που σκάλιζε τελευταία ο Μπος. Υπήρχε μια επαγγελματική κάρτα κολλημένη πάνω της με σελοτέιπ. Αυτό έκαναν όλοι για να ξεχωρίζουν τα συρτάρια τους.

Ντετέκτιβ Σέσαρ Ριβέρα
Ειδική Ομάδα Σεξουαλικών Εγκλημάτων,
Τμήμα Χόλιγουντ

Έλεγε το περιεχόμενο του συρταριού. Ήταν μόνο ως τα μισά γεμάτο και οι φάκελοι είχαν γείρει μπροστά, πιθανότατα όσο τους φυλλομετρούσε ο Μπος. Τους έστησε πάλι όρθιους και κοίταξε τι είχε γράψει στα ταμπελάκια ο Ριβέρα. Ήταν κατά κύριο λόγο ονόματα θυμάτων και αριθμοί υποθέσεων. Άλλοι ήταν μαρκαρισμένοι με τους κεντρικούς δρόμους της περιφέρειας Χόλιγουντ, που πιθανότατα περιλάμβαναν διάφορες αναφορές ύποπτων δραστηριοτήτων ή ατόμων.

Έκλεισε το συρτάρι και έλεγε τα δύο από πάνω, αφού θυμόταν ότι άκουσε τον Μπος να ελέγχει τουλάχιστον τρία.

Ήταν παρόμοια με το πρώτο, γεμάτα με φακέλους υποθέσεων ταξινομημένων κυρίως βάσει ονόματος του θύματος,

είδους σεξουαλικού αδικήματος και αριθμού υπόθεσης. Στο πάνω συρτάρι παρατήρησε έναν στραβωμένο συνδετήρα. Περιεργάστηκε την κλειδαριά με το κουμπί στην πάνω γωνία της αρχειοθήκης. Ήταν από τα πιο κλασικά μοντέλα, και ήξερε ότι ήταν παιχνιδάκι να το παραβιάσεις με έναν συνδετήρα. Η προστασία των αρχείων δεν αποτελούσε προτεραιότητα, μια και φυλάσσονταν σε αστυνομικό τμήμα υψηλής ασφάλειας.

Η Μπάλαρντ έκλεισε τα συρτάρια, πάτησε την ασφάλεια και γύρισε στο γραφείο που είχε επιλέξει. Συνέχισε να κλωθογυρίζει στο μυαλό της τη μεσονύχτια επίσκεψη του Μπος. Ήξερε ότι είχε χρησιμοποιήσει τον συνδετήρα για να παραβιάσει την αρχειοθήκη, πράγμα που σήμαινε ότι ενδιαφερόταν ιδιαίτερα για το περιεχόμενο των συγκεκριμένων συρταριών. Η νοσταλγική ιστορία του ότι τάχα έψαχνε τους παλιούς του φακέλους ήταν κατάφωρο ψέμα.

Πήρε το φλιτζάνι του καφέ που είχε στο γραφείο και προχώρησε στον διάδρομο προς την αίθουσα προσωπικού του ισογείου για να το ξαναγεμίσει. Το δωμάτιο ήταν άδειο, όπως συνήθως. Πήρε τον καφέ της και πήγε ως τον θάλαμο του αξιωματικού υπηρεσίας. Ο υπαστυνόμος Μανρό καθόταν στο γραφείο του και παρακολουθούσε μια οθόνη που πρόβαλλε έναν χάρτη της περιφέρειας και τα στίγματα από τα GPS των περιπολικών εκεί έξω. Δεν άκουσε την Μπάλαρντ μέχρι που στεκόταν πίσω του.

«Ησυχία;» τον ρώτησε.

«Για την ώρα», της απάντησε.

Η Μπάλαρντ έδειξε μια συστάδα από τρία στίγματα περιπολικών στο ίδιο σημείο.